

Beat Butchers 30 år. Münchenbryggeriet, Stockholm, 2014-09-27

1984 är inte bara det år George Orwell tog som utgångspunkt för sin dystopiska framtidsskildring med samma namn. Trots den spirande så kallade yuppie-eran under 80-talet och det faktum att Sverige vann Eurovision Song Contest i Luxemburg med bröderna Herrey och låten "Digi-loo-digi-ley" 1984 visade sig Orwells mörka framtidsvision inte fullt så deprimerande. Det fanns rebelliska ljuspunkter i tillvaron och ett av de mest intensivt skinande ljusen brann på Studio Otukts kontor. Studio Otukt, som sedermera döptes om till Beat Butchers, gav nämligen redan 1984 ut sin första vinyl i form av singeln "Genom barriären" av och med Rolands Gosskör. Med Jojo Näslund och Mårten Tolander som huvudrollsinnehavarna har Beat Butchers under trettio års tid oförtrutet levererat pigg och uppstudsigt punk och alternativ musik av bästa kvalité. Skivbolaget förknippas oftast med kultband som Radioaktiva Räker, Coca Carola, Hans & Greta, Köttgrottorna, Varnagel, Krymplings och en lång rad andra band. Men de har även kontinuerligt uppdaterat sitt stall med till exempel Gamla Pengar, Le Muhr och Fabriken. Trettio år har bolaget på nacken och det firas med besked på Münchenbryggeriet i Stockholm. Förfesten har redan klarats av på Kafé 44 kvällen innan med Gamla Pengar, Le Muhr, Hans & Greta och Coca Carola på scen. Aftonens festival på Münchenbryggeriet slår upp portarna redan klockan fyra på eftermiddagen. Kön till entrén sträcker ut sig bred och lång längs Torkel Knutssongatan drygt en timma innan öppningsdags. Kötristessen bryts av akustisk underhållning utförd av gatumusikerna från Umeå, JA! Ett glatt spelgäng som lyfter stämningen med bland annat "Vi heter JA!" och "13 kronor". Samtliga 1350 biljetter till kvällens kalas har föga förvånande sålt slut. Alla, från arrangörer, medarbetare, bandmedlemmar till de lyckligt lottade besökarna, är oerhört taggade.

Rolands Gosskör Foto: Nikko Knösch

En stor del av publiken finns redan på plats när stockholmsbandet **The Solar Lodge** går först ut för att förgylla 30-årskalaset. Ett band som gått från det mer gotiska-svartrockiga till ett snabbare, punkigare sound sedan starten 1988. Till skillnad från kvällens övriga band sjunger T.S.L. på engelska vilket naggar en aning på udden till det hela. Peter Åhrberg (sång/gitarr) har dock en stark integritet i sin roll som frontfigur och det är eld i bandets framträdande. Fram till att Köttgrottornas Stefan "Mongo" Enger äntrar scenen för att gästsjunga på avslutande "Blitzkrieg bop" ger dock inte T.S.L. något bestående intryck och det känns som en ursäktande inledning på kalaset.

När **Rolands Gosskör** slår till med ett av sina paradnummer "FBU" som introduktion skjuter festivalen fart och publiken är med på noterna direkt för att sjunga med i refrängen. Beat Butchers äldsta band lyfter stämningen och skruvar dessutom till takten och tempot ett par bpm när "Bli en man" får publiken i hopp- och dansliknande tillstånd. Curt "Curre" Sandgren (sång), Patrik Trankell (trummor), Åke Noring (bas) och Conny Melkersson (gitarr) utgör ett av de band som enbart för detta tillfälle återförenas. Med över trettio år bakom sig på scen i olika konstellationer har medlemmarna i Rolands Gosskör en god rutin och obändig scenvana. Trots att ljudet inte når sin fulländning spelar det legendariska punkbandet med en inlevelse och entusiasm som i kombination med saftiga dängor sprider nostalgiskt präglad glädje.

Umeås **Slutstation Tjernobyli** är inte bara ytterligare ett i raden av band som samlat ihop sig för att förära Beat Butchers med en spelning, de kuggar dessutom på ett friktionsfritt sätt i Rolands Gosskörs röjiga trallpunk. De släpper därutöver låten "Ge mig mandat" på Spotify med anledning av B.B:s 30-årsfirande. Var det inte sprätt och sprattel i den entusiastiska folkmassan framför scenen redan

innan, är Slutstation Tjernobyl det rekommenderade botemedlet mot rigiditet i kropp och själ. Och vid det laget känns det som om festen nått en första nivå i

Sista Skriket Foto: Nikko Knösch

kvällens upptrappning mot en överdos av trall-punk.

Sista Skriket Foto: Nikko Knösch Då kliver Göteborgsbandet **Sista Skriket** upp på scenen och skruvar upp intensitet-rattarna till 11. Göteborg är inte enkom känt för sitt allomtalade sound inom metal utan för sin stilbildande punk-scen. Det är också något som med all önskvärd tydlighet framkommer när Sista Skriket kickar igång – det är punk av en något annan kaliber och densitet. Sista Skriket har inte enkom haft ett samarbete med B.B. utan även med Buzzbox Records, där bandets frontfigur Daniel "Kabbe" Karbelius (sång/gitarr/tamburin) är skivbolagsdirektör. Bandet räds inte att på ett stilfullt sätt smälta in melodislingor och arrangemang som ger punken ett poppigare uttryck. Den mer än lovligt uppskattade "Åh jag jag är kär" fångar med sin vidd i stil och variation publikens gunst. Växelspelet mellan besökarna och den hårt arbetande, uppenbart upprymda, kvartetten på scenen förstärker om möjligt än mer den festliga stämning som råder. Kabbe kastar plötsligt sin tamburin ut i publikhavet för att strax därefter själv följa efter. Det blir inte första påhälsningen folket framför scenen får av den uppspelta sångaren. Innan det första blocket av band avslutas och fem minuter extra adderas till de redan obligatoriska fem tar de mytomspunna **Köttgrottorna** vid. Den familjära stämningen framför scenen, på scenen och runt om i Münchenbryggeriets lokalteter är påtaglig och en starkt bidragande orsak till den uppslupna, gemytliga och festliga stämning som i allt väsentligt är allennarådande. Om det då beror på att Beat Butchers trogna punkorkester tappat stinget eller om det helt sonika är högt satta förväntningar från undertecknads sida som inger en snopen känsla av besvikelse låter jag vara osagt. Köttgrottorna bjuder i vilket fall som helst på en uppskattad show med fart och fläkt där publikresponsen överträffar allt tidigare gensvar. Köttgrottorna är oändligt populära och när "Älska mig" och "Jag kan inte suga mig själv" sätter punkt för deras något trötta men glada kvart i rampljuset går alla mot baren med ett leende

på läppen.

Sista Skriket Foto: Nikko Knösch

Den första svettpärlan har fått sällskap av ett dussin andra av samma art och trycket i Münchenbryggeriets utrymmen stiger i takt med att värmen blir mer påtaglig. Påtagligt är dessvärre även kvalitén på ljudet under de hittills presenterade konserterna. På den fronten finns en del övrigt att önska. Det är dock inte något som verkar bromsa kvällens lineup från att återuppta turordningen på scenen. **Fabriken**, som leds av Rolands Gosskörs Curre Sandgren, håller stilen och levererar sin publikfriande trallpunk med genomgående intagande melodislingor. "Till alla er" är ändå det stycke som skiljer ut sig och tillsammans med "Alla felen är nån annans" ger giget en extra poäng. En stor del av publiken som satt sin kos till Münchenbryggeriet denna afton hyser förmodligen en bultande nostalgi i sitt förhållande till merparten av banden i B.B:s stall. Att det dessutom finns en ständig tillväxt inom punken, inom fanskaran såväl som inom utövarna, är även det uppenbart när man rör sig bland kvällens besökare. Ett roligt och betryggande konstaterande som ger hopp om framtiden. **Ohlson Har Semester Produktion** tar sig an punken genom att skjuta från höften i minimalistisk stil med en repertoar som mer eller mindre går obemärkt förbi. En hyllning till Jojje och Mårten och deras Beat Butchers genomförs medelst en specialskriven låt inklusive ett fyrfaldigt hurra. Spelningen är bandets sista då Dennis Ohlsons semester är slut och en återgång till Dennis Och De Blå Apelsinerna är att vänta.

Alarmrock Foto:
Nikko Knösch

Det kan omöjligt undgå någon att det råder en klar överrepresentation av det manliga könet på festivalen och då inte minst bland de medverkande på scenen och generellt sett inom genren punk. Några som bryter av denna dominans är kvintetten **Le Muhr** från Stockholm. Det är inte enbart genom att de till 4/5 består

av tjejer, det är även det faktum att de anammat en synth-punk-pop-band-aktig stil som till sin karaktär känns ny, men samtidigt gjuten i en traditionsbunden form som har sett bättre dagar. Om faktumet att basisten Maja Thorén är dotter till Tony Thorén (Eldkvarn) och Liten Falkeholm (Tant Strul) gör att musiken ibland tenderar att luta åt just Tant Strul låter jag vara osagt. Sångerskan Maria Loohufvid har om inte annat en stämma som är snarlik den Kajsa Grytt gjorde till Tant Struls signum. De serverar en spännande buffé under sin korta tid på scenen, även om det var i viss avsaknad av den glöd som kännetecknar punken per se. Glöd och energi är däremot inte någon bristvara när **Alarmrock** intar scenen och ger ordet röj ett ansikte. De har en lika delar kompromisslös som respektlös attityd i sitt framförande av traditionsbunden punk med anor 30-40 år tillbaka i tiden. Alarmrock tar sig friheten att lyfta fram blåsinstrument och The Jam, Ebba Grön-minnande arrangemang i bland annat "Bil & Banér" och "Pank Pank". Bandet gör under sin återföreningsturné ett bejublat stopp på Beat Butchers 30-årskalas. Det är vilt, smått galet och till bristningsgränsen fullt av energi – helt i sin ordning och linje med kvällens upplägg.

Tuk Tuk Rally Foto: Nikko Knösch

Roger Karlsson gjorde tidigare under kvällen ett framträdande under eget namn och imponerade som sångare-låtskrivare med kraftfulla och känslofulla kompositioner som "Jävla stad" och "Spår". En välkommen rockpoet i en ström av punkmusik. Som sångare och gitarrist i **Tuk Tuk Rally** kommer Rogers talangfulla skaparkonst fram men i en annan kulör och i en (trall)punkigare kontext. Tuk Tuk Rally, som är ännu ett av de band som kvällen till ära återförenats, omnämns förvisso som ett halvakkustiskt folkpopband men det kan ses som en sanning med modifikation eftersom låten "Komedi" mycket väl kvalar in under epitetet lättsmält och gladlynt trallpunk med folktoner. Kompositionen "Luftballong" frammanar ett hav av lysande mobilkameror framför scenen och folk har strömmat till för att sjunga med och dokumentera bandets eventuellt sista framträdande.

Rykten gör gällande att Beat Butchers 25-årsjubileum på Kägelbanan i Stockholm var något i hästväg. Utan att själv ha tagit del av detta spektakel 2009 och därför inte kan göra en helt rättvis bedömning vill jag ändå hävda att kvällens 30-årskalas blir svårslaget. När **Coca Carola** inleder det sista och avslutande blocket efter en utökad paus känns trallpunkten som en mer än väl etablerad bekantskap. Upplägget med 18 band à 15-20 minuters speltid/band har sina uppenbara för- och nackdelar. Det är i år tio år sedan Coca Carola plockade ner skylten, även om de gjorde ett par gästspel under 2012-2013. Kopplingen till Beat Butchers ligger inte enbart i att sångaren/gitarristen heter Curre Sandgren utan än mer i att trumslagaren heter Mårten Tolander. Trycket mot scenen från publiken är enormt och Curre uppmanas att be den närapå extatiska folkmassan att backa. Coca Carola får dessutom ta på sig att de är orsak till kvällens första riktigt stilrena moshpit. "Fader vår" med sin utpräglade allsångsrefräng frammanar dessutom varianter på publiksurf av mer eller mindre lyckat slag.

Gamla Pengar Foto: Nikko Knösch

Alla reglage är ställda i "Punk-mode" ikväll och det är inte utan att nålen på intensitetsmätaren står och skakar en bit in på det röda fältet. Ljudet har under kvällens lopp varierat en del i kvalité och när göteborgskombon **Gamla Pengar** släpper loss med "Snacket går" sviker sången i mixen betänkligt. Mikey Lennartsson (sång/gitarr) hörs knappt i ljudbilden vilket är oerhört irriterande. Ett fatalt misstag då Gamla Pengar har välskrivna textrader väl värda att lyssna till och ta åt sig av. Mikey har i gott sällskap av Johan Meiton (gitarr/sång), Andreas Litfeldt (trummor/sång) och Jörgen Bergman (bas sång) hur som helst scenen, publiken och stora delar av Münchenbryggeriet i sin agitatoriskt knutna näve. Trots att hela setet känns oanständigt, för att inte säga oansvarigt, kort och ljudet kunde varit ett par snäpp bättre är Gamla Pengars vilda framträdande en av kvällens höjdpunkter. Lycklig den som såg göteborgarna under gårdagskvällen på Kafé 44.

Asta Kask Foto: Nikko Knösch

Som kusinen från landet eller en katt bland hermelinerna har **Asta Kask** genom idogt turnerande och målmedvetet arbete etablerat sig som ett av de stora namnen, för att inte säga ett av de mest betydelsefulla namnen, inom trallpunkten. Att dessa skaraborgare från Töreboda och Mariestad (inklusive Dadde Stark (trummor) från Stockholm) har spelat tillsammans, nött sin musikalitet och vässat sin scenvana märks med all önskvärd tydlighet när de öppnar sitt set med "Världens räddaste land", plockad från fjolårets fullängdare "Handen på hjärtat". Hela repertoaren består för övrigt av låtar från det senaste albumet. Vad man får sig till livs på Münchenbryggeriets scen är inte enbart välkomponerad punkmusik utan även ett slipat gäng som behärskar sitt gebit till fulländning. Asta Kask har genom åren framför allt gjort sig kända som förstklassiga låtmakare med en diskografi andra musiker observerat med viss avund. Förutom det har de dessutom rönt stor beundran för sin förmåga att på ett okonstlat och otvunget sätt framföra dessa alster, som på intet sätt är punkiga i bemärkelsen 2-ackorsröj och d-takt i högsta möjliga hastighet. Asta Kask har, med Micke Blomqvist (sång/gitarr), Bonni Pontén (sång/gitarr) och Magnus "Ernie" Hörnell (bas) i spetsen, samlat på sig all den rutin och erfarenhet som gör det möjligt att samtidigt som man bibehåller ett snortajtt samspel där allt sitter som en smäck med en lekfullhet och ett pojkkäckt tramsande under pågående spelning ändå få alla bitar på plats och konceptet att ticka som en klocka. Det ser med andra ord oförsäkrat lätt ut när Asta Kask levererar sina tidlösa dängor med precision och med tokroliga åthävor som kuriosa.

Under kvällens gång har det inte varit ovanligt att en och annan genrebrotter gör ett till synes spontant gästspel under någon annans spelning. Rörligheten mellan banden är för kvällen friare än vid en vanlig festival. När lördagen övergår till söndag tar kvällens sista band över scenen för att sätta punk(t) för 30-årsfirandet.

Krymplings, som är en parafra på ett annat svenskt all star-band, Grymlings, såg dagens ljus efter att Beat Butchers Records och Birdnest Records inlett ett samarbete i början av 90-talet. Artister från de båda bolagen slog sig samman och bildade Krymplings. Micke "Ulke" Johansson (sång/gitarr; Dia Psalma), Curre Sandgren (sång/gitarr; Coca Carola), Mart Hällgren (sång/trummor; De Lyckliga Kompisarna), Per Granberg (sång/gitarr; Charta 77) och Stefan "Mongo" Enger (sång/bas; Köttgrottorna) hade en extremt kort karriär med Krymplings mellan åren 1993-1994 med en återförening tio år senare, 2004. Ytterligare tio år senare, 2014, är det så dags att plocka fram "Dunken" igen och bjuda på en omgång. Med sig den här gången har de den nyinspelade "Kom och bli med oss" som inte helt oväntat mottages med öppna armar och öronbedövande allsång. Det råder föga

tvivel om att medlemmarna i Krymplings har oerhört kul under sitt publikfriande framträdande. "Drömprinsessorna", "Masturbation blues", "Burkluft" och "Jag vill ha en slav" är lite av det Krymplings bjuder på inför en förtjust samling punkfantaster. Det är inte alltid helt tajt och ljudet har fortsatt problem att klicka med vad man kan önska vid ett liveframträdande. Per Granberg är en utmärkt låtskrivare och textförfattare men hans sångkapacitet kan man diskutera. Roger Karlsson träder in och gästsjunger på "Ni blir aldrig av med oss". Under finalen med hitlåten "Dunken" kliver ytterligare medlemmar in från bland annat Köttgrottorna, Sista Skriket och Hans & Greta och hjälper till med refrängen. Det är ett flertal artister från kvällens band samlade på scenen och det blir ett lika familjärt avslut på Beat Butchers 30-årsfirande som den atmosfär som präglade festivalen i sin helhet. De arton band och artister som förgyllt kvällens födelsedagskalas gjorde det hela till en fest att minnas för lång tid framöver. En bra lineup som blir svår att slå – inte minst då ett flertal band sagt att det inte lär bli fler återföreningar inom överskådlig tid. Jag hade dock gärna sett att bland andra Järnmalm, Svart Snö, Stormavd och Inferno funnits med på spelschemat. Kanske vid 35-årsfirandet?